

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๘๕-๕๒๒๑/๒๕๕๓

การที่จำเลยจะยกข้อต่อสู้เรื่องอำนาจศาลว่าคดีอยู่ในอำนาจการพิจารณาของศาลแรงงานหรือไม่นั้น จำเลยจะต้องยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การเพื่อให้เป็นประเด็นข้อพิพาท จะได้ส่งปัญหาดังกล่าวไปให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลางวินิจฉัยก่อนที่ศาลแรงงานจะพิจารณาคดี ซึ่งคำวินิจฉัยของอธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานกลาง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙ วรรคสอง บัญญัติให้เป็นที่สุด เมื่อจำเลยมิได้ยกปัญหาเรื่องศาลแรงงานไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับการฟ้องของโจทก์ไว้ในคำให้การ แสดงว่าจำเลยยอมรับอำนาจของศาลแรงงานที่จะวินิจฉัยเกี่ยวกับฟ้องของโจทก์ได้ จำเลยเพียงยกปัญหานี้ขึ้นมาในชั้นอุทธรณ์ซึ่งล่วงเลยเวลาที่จะพิจารณาปัญหานี้แล้ว จำเลยจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ในปัญหาดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

แม้ผู้ฟ้องซึ่งเป็นวัตถุอันตรายและเป็นมลพิษจะรั่วไหลหรือแพร่กระจายภายในโรงงานของนายจ้าง ก็ถือว่าเป็นการแพร่กระจายของมลพิษตามความหมายของมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว ไม่จำต้องรั่วไหลหรือแพร่กระจายออกไปนอกโรงงาน และเมื่อลูกจ้างที่ทำงานกับนายจ้างมิได้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองแห่งกำเนิดมลพิษ ซึ่งถือว่าลูกจ้างนั้นเป็น “ผู้อื่น” ตามความหมายของมาตราดังกล่าว เมื่อนายจ้างเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงงาน (ท่อผ้า) ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ (ฝุ่นฝ้าย) อันเป็นเหตุให้ลูกจ้างได้รับอันตรายแก่ร่างกาย สุขภาพอนามัย นายจ้างจึงมีหน้าที่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายให้แก่ลูกจ้างดังกล่าว